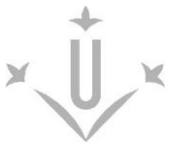

CERIMÒNIA D'INAUGURACIÓ DEL CURS ACADÈMIC 2013-2014

Estem en l'era de l'economia del coneixement. I això és gràcies especialment a la universitat. El futur passa per superar el repte de vincular l'economia al coneixement i de possibilitar que la universitat tingui les condicions necessàries per complir el bé estratègic de crear i transferir coneixement al món empresarial, al món social, al món polític i al món de les institucions públiques i privades. Si fallem en el que fem amb les nostres universitats, el país sencer ho pagarà. I ho pagarà molt car, sobretot a llarg termini. Perdrem l'oportunitat d'estar instal·lats en la modernitat, entenent per modernitat la idea de progrés de la Il·lustració. Això és: combinar la felicitat pública amb la privada a través d'un estat del benestar capaç de promocionar la llibertat individual sense enfrontar-la al bé comú social. I modernitat és també que aquest progrés asseguri la permanència privilegiada de l'espècie humana, en assegurar la pervivència del planeta, ja que una modernitat i un progrés mal entesos, és a dir, entesos només en termes economicistes i d'estret provincianisme, posaran en perill la pròpia Gaya.

Es tracta d'un repte a escala planetària. Tots els països tenen la responsabilitat històrica de fer les coses de manera que més coneixement sobre la realitat natural o social signifiqui més benestar per al conjunt dels ciutadans del món. Benestar social respectant el planeta. Aquesta és la màxima que no hem d'incomplir. I en aquesta tasca està ben demostrat que la universitat hi ha de tenir un paper fonamental. És la seva primera obligació ètica: aconseguir saber més de la realitat per transformar-la millor en el sentit de major benestar i felicitat per als humans, com ens crida el filòsof Jesús Mosterin. Aquesta és la funció, la missió, la finalitat última dels universitaris.

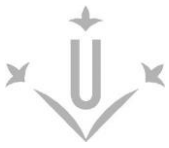
Nosaltres, els universitaris de Lleida, posseïm el privilegi de pertànyer a una institució tan important i estratègica com la Universitat de Lleida. I tenim dues grans obligacions. La primera, contribuir al coneixement. La segona, contribuir al desenvolupament de les Terres de Lleida. I ambdues obligacions són, afortunadament, compatibles i concomitants. La Universitat de Lleida ha de ser vista i ha de veure's a si mateixa com una institució "glocal". Global perquè en el seu si els investigadors es dediquen a aconseguir coneixement científic sobre la realitat. I local perquè una part del mateix coneixement ha d'estar dirigit i pensat amb relació a les estratègies de creixement

econòmic i el desenvolupament social i cultural de totes les comarques lleidatanes, del Pirineu i de la Vall d'Aran. Per descomptat que no comencem de nou en aquesta doble i fonamental funció. Els rànquings de recerca, docència, transparència de gestió o lideratge publicats per CYD, pel BBVA o per la Universitat de Granada, ens situen sempre en posicions de primera línia en el mapa universitari català i espanyol. I en algunes especialitats, en llocs preferents en el mapa universitari europeu. Som la desena universitat espanyola en docència, la segona en excel·lència de producció científica, la vuitena en recerca i la tretzena en la posició global de l'U-Ranking, és a dir, que la nostra Universitat ha anat fent els seus deures malgrat trobar-se, aquests últims anys, en una situació de progressiva penúria econòmica.

Així doncs, no comencem de nou i estem, en general, en posicions esperançadores respecte a altres universitats. I això ha estat mèrit de tots: dels universitaris i de la societat, de les institucions i de la Generalitat de Catalunya. Però que estiguem en una universitat que va llaurant el seu prestigi no vol dir que tinguem el futur assegurat. Ni tampoc que no puguem quedar-nos parats com el Don Tancredo que Pío Baroja ens dibuixa en *La Busca*. O fins i tot anar cap enrere i perdre posicions si ens acontentem amb el que ara som. I només l'ambició individual i col·lectiva de ser més i millors i de no quedar-nos com estem ens permetrà continuar sent una universitat de referència en diverses qüestions. És veritat que tenim qualitats per ser-ho. Però necessitem també una condició imprescindible: la permanent voluntat de ser una gran universitat al servei dels nostres ciutadans; voluntat de ser el motor de desenvolupament de la Catalunya interior, la capital universitària que Lleida necessita per ser la capital de la Catalunya interior. Si no tenim una gran universitat, si no construïm una ciutat universitària abocada a la creació de coneixement, podríem perdre el tren del futur. Igual que Catalunya es construeix des de la voluntat de ser, també la Universitat de Lleida ha de fer el mateix. En això els confesso la meva plena adhesió orteguiana que es mostra a tenir una "religió civil" que es diu Universitat de Lleida.

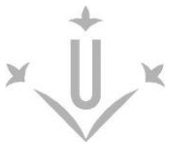
El món universitari que s'acosta serà competitiu entre universitats. Hi haurà, per descomptat, també col·laboracions. I nosaltres les hem de considerar com un dels nostres béns més preuats. Hem de seguir estant presents en la primera línia de col·laboració amb la resta d'universitats catalanes per dur a terme tasques conjuntes en graus, màsters, recerca, infraestructures i serveis. Són les nostres germanes i existeixen

moltes més possibilitats de col·laboració de les que fins ara s'han fet. El que el Govern faci en aquest sentit ho entendrem com un benefici per a la nostra universitat. Això sí, demanem al Govern que empari aquestes iniciatives i que les faci complir una vegada estiguin acordades per totes les parts. No sembla lògic tenir com a objectiu una major integració i col·laboració del sistema universitari català, i que les accions que van en aquest sentit siguin boicotejades per les mateixes universitats o que el Govern no les pugui fer complir.

Hem d'estar col·laborant per a la definitiva consolidació del Campus Iberus, malgrat que ara el finançament sobre aquest tema no sigui fluid. Iberus és una oportunitat per créixer fora de les nostres parets, per estar present en projectes europeus, per aconseguir major mobilitat dels nostres treballadors i els nostres estudiants. Iberus és una estupenda oportunitat per crear un gran lobby universitari a Espanya centrat en quatre grans camps d'actuació: l'agroalimentari, el biomèdic, el de la sostenibilitat i el desenvolupament territorial. I en tots ells tenim investigadors de primera i una docència ben arrelada i amb tradició i prestigi. La Universitat de Lleida ha de tenir un cap amb dos fronts. El principal mira al nostre territori històric nacional català i l'altre, cap a un estratègic territori de gran coherència geogràfica i econòmica com és la vall de l'Ebre i les seves connexions cap a Europa amb el no menys estratègic món pirinenc francès de Pau i de Tolosa de Llenguadoc.

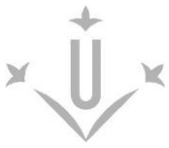
Però al costat de les col·laboracions no deixarà d'augmentar la competència per tenir més alumnes, més talent i més recursos. Potser no hauria de ser així en un món idíl·lic. Però és ja així i ho serà encara més en el futur. I la competència es guanyarà si percebem amb claredat que la clau de volta està a aconseguir un prestigi acadèmic cada cop més gran i socialment més reconegut. La clau està en el prestigi. *Prestigi* vol dir, senzillament, que quan algú decideix pertànyer a una determinada universitat, pensa que tothom donarà per encertada la seva decisió perquè es matricula en un centre al qual l'opinió pública ha acabat atribuïnt-li un prestigi docent i investigador inqüestionable. Això és el que passa amb algunes universitats americanes i europees. No vull dir que estiguem davant una mera operació de màrqueting. No. El que vull afirmar és que aconseguir la dura meta del prestigi és el que permet després tenir una major capacitat per aconseguir professors i investigadors de gran qualitat, gestors de provada eficàcia, un major finançament i, al final, major nombre d'alumnes i d'un nivell acadèmic més

alt, la qual cosa acaba redundant, en una espècie de bucle sense fi, en l'augment del propi prestigi acadèmic. Podem aspirar a anar en aquesta senda? És possible plantejar-se aquestes metes i no caure en la falta de realisme i en la quimera? Lleida pot aspirar algun dia a tenir una universitat coneguda al món sencer? Si responc que sí és molt possible que tots vostès pensin que dos anys després el rector comença a desvariejar, que el treball de rector és massa per a ell. Doncs permetin-me respondre'ls d'aquesta forma: on està escrit que no pot ser així? Per ventura, Harvard o Princeton, o Cambridge o Oxford, sempre han estat el que són ara? Doncs no. Això sí, hi ha una diferència fonamental entre elles i nosaltres: elles fa segles que existeixen i nosaltres amb prou feines quaranta anys, i això si utilitzem la comptabilitat més longeva.

Vull dir-los amb tota solemnitat que hem de treballar amb ambició. Que hem de ser tots els lleidatans ambiciosos respecte a la seva universitat. Que hem de pensar en gran per després actuar en coherència amb aquest pensament ambiciós en el concret. Això no vol dir mancar d'anàlisis realistes de la situació concreta en el moment concret. Vol dir pensar estratègicament cap a un horitzó ambiciós i compartit per tots. Ambició, sana ambició, és el que històricament li ha faltat moltes vegades a la nostra societat. A principis del XXI no podem permetre'ns el luxe de no fer-ho. Si pensem en petit, si pensem en provincià, si pensem acomplexats, si pensem de forma fatalista creient que "per a Lleida ja està bé", llavors sí que es complirà la fatalitat que durant segles ens ha acompanyat de ser més espectadors que actors de la història.

Hi ha tres components bàsics de l'ésser humà: somiar, realisme i esperit crític. Podem fer una universitat mitjana en la seva grandària i gran en el seu prestigi? Primer somiem: sí, podem. I després fem realisme creatiu i mantinguem una actitud crítica per a la millora constant que ens condueixi al somni. Models d'èxit a imitar, en tenim davant nostre en la història. I quins són els camins a transitar? Quines coses hem de fer? Per descomptat, admetem que ningú té una fórmula màgica, però sí que hi ha certs consensos establerts pels experts que hauríem d'escoltar. El primer és que els universitaris som els principals protagonistes de la història i del futur d'aquesta institució. Jo estic orgullós de tota la nostra comunitat universitària. Crec que compleix la seva funció de forma admirable. Amb molt menys estem fent el mateix i de vegades més. I això no és un miracle; és mèrit de la gent d'aquesta casa. Però vull demanar-los encara un esforç més gran. Ja sé que els temps de retallades salarials no són els millors

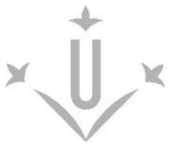

per fer aquesta sol·licitud rectoral. Ja sé que el deute que té la Generalitat amb nosaltres no fa fàcil poder concretar les nostres ambicions en projectes nous. Però hem d'entendre que el futur de la nostra societat lleidatana és tan important que no podem abaixar la guàrdia ni tan sols encara que tinguem raons per al desencantament. I el futur de la societat lleidatana no és una abstracció que no tingui responsables. Es tracta del futur dels nostres descendents i nosaltres en som els seus primers responsables.

Hem de guanyar prestigi acadèmic. I per això necessitem redoblar la nostra implicació professional i sentimental amb la Universitat de Lleida. I sobretot necessitem un combat contra el conformisme, contra el pessimisme i contra l'immobilisme. No és el moment de practicar el victimisme ni el numantinisme. No és el moment de tancar-nos en nosaltres mateixos i dir que no podem o que no ens deixen. Si hi ha projectes bons, acabarà havent-hi recursos per fer-los. Cal estar oberts a imaginar coses noves, a tenir una actitud proactiva per als canvis que s'estan produint. És més, hem de ser protagonistes del canvi. I per a això és molt important que els corporativismes no ofeguin el bé comú de tota la universitat. Al contrari: haurem de fer debats valents, transparents i amb substància; hem de prendre decisions, acceptar-les i aplicar-les; i hem d'anar tots junts en la correcta execució del Pla Estratègic per poder dialogar millor amb la societat i amb les autoritats.

Ara bé, aquesta tasca de fer una gran universitat que serveixi perquè la Catalunya Nova es desenvolupi reequilibrant la nació catalana, no la podem fer sols. La història ens ho ha demostrat. Hem necessitat en el passat i necessitem avui, amb la mateixa o fins i tot amb més força, que la societat i les institucions lleidatanes ens donin suport. Necessitem que la societat segueixi creient en nosaltres. Que ens confiïn els seus fills. Que no pensin que les coses que fem nosaltres aquí hi ha qui les fa molt millor en altres llocs.

Els resultats diuen que això no és així i que els nostres graus i màsters tenen el prestigi suficient per capacitar i competir sense problemes al mercat laboral català, espanyol i europeu. Però davant la desconfiança tan sols queda el combat per guanyar-se la confiança. I aquesta és la nostra responsabilitat com a universitaris. Necessitem que els empresaris confiïn més en nosaltres i que inverteixin amb decisió i sense por a la universitat. Invertir en universitat és invertir en futur per a les empreses mateixes i per a un desenvolupament social que també acabarà repercutint-hi. És veritat que estem recorrent un camí cada vegada més profitós, però encara hem de caminar molt i tenim

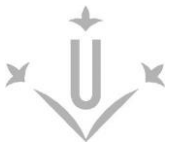

moltes possibilitats per explorar en el triangle format per més recerca, més innovació i més creixement econòmic. En el futur no n'hi haurà prou amb els diners que arribin dels pressupostos generals de l'Administració pública; no n'hi haurà prou amb els diners que meritòriament saben guanyar-se els nostres docents i investigadors en convocatòries competitives. Per fer una universitat de referència necessitarem que la societat i les institucions lleidatanes estableixin amb nosaltres un diàleg sobre les seves necessitats i sobre les inversions que estan disposats a fer en la Universitat de Lleida. Des d'abans de l'estiu, el president del Consell Social i jo mateix estem visitant totes les principals empreses de les nostres comarques i esperem el millor dels resultats.

Per la nostra banda seguirem fermes en la participació en el Parc Científic i Tecnològic Agroalimentari. Durant dos anys ha estat un honor presidir-lo al costat de l'alcalde Ros. He tingut l'oportunitat de conèixer-lo bé i d'enamorar-me'n (em refereixo al Parc, naturalment), gràcies en bona mesura a l'extraordinària tasca de Josep Clotet. La Universitat i el Parc són part del mateix projecte de modernització de les terres de Lleida. Per això, hem redactat un pla econòmic, i per això, demanem a la Generalitat que consideri el Parc com a seu, com alguna cosa fonamental per al país i que ens ajudi a aconseguir que vagi creixent cada dia més. Crec que en aquesta tasca el Parlament de Catalunya podria ser un bon instrument per a tots els parcs científics de Catalunya confeccionant una llei apropiada. La Universitat de Lleida també ho necessita. El Parc és ja part irrenunciable de la nostra identitat corporativa.

Per la nostra banda, estem disposats igualment a fomentar cada vegada més nostra la col·laboració amb la Diputació de Lleida. Com bé sap el president Reñé, compartim la idea que ambdues entitats tenen la mateixa missió: desenvolupar econòmicament, socialment i culturalment les nostres comarques. La Universitat d'Estiu i les Aules de la Gent Gran, entre d'altres, són dues mostres d'aquesta excel·lent i necessària col·laboració. Però és veritat que tenim encara moltes coses a fer junts en benefici de la nostra ciutadania.

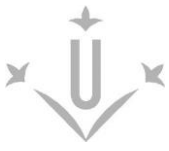
Per la nostra banda, seguirem donant suport també a l'esplèndida idea de GLOBALleida, comandada ara pel nostre actiu president del Consell Social, Ramon Roca. Aquí, la classe dirigent lleidatana té un especial repte. I no podem fallar. Entre tots hem de fer viables els objectius de GLOBALleida: aplegar les administracions públiques amb el capital privat per buscar el finançament necessari que permeti dur a

terme els plans de desenvolupament del nostre territori. Aquí, institucions, empresaris i sindicats de treballadors han de continuar veient-hi un punt de trobada. Si tenim paciència i continuem construint l'edifici amb lleialtat institucional, al final tots estarem orgullosos de l'obra històrica duta a terme.

Per la nostra banda, anem avançant en la construcció d'un model docent propi i identificatiu de la nostra universitat. Redoblarem els nostres esforços en les pràctiques acadèmiques, reforçant el fet que som l'única universitat a Espanya que les té per a tots els graus. Explorarem el món de l'educació en alternança per tal que empreses i universitat comparteixin la formació integral d'un graduat per facilitar la seva futura inserció laboral. I en això volem ser els millors de Catalunya. Intensificarem el nivell d'anglès dels nostres treballadors i dels nostres estudiants, i per això, posarem a la disposició dels universitaris i de la societat lleidatana el recentment creat Institut de Llengües de la UdL. Continuarem impulsant les dobles titulacions per apropar-nos millor a les veritables necessitats empresarials. Formalitzarem, abans que finalitzi l'any, l'Institut Superior de Formació Contínua perquè sigui el centre de la formació permanent de tots els professionals de les nostres comarques i d'altres llocs de Catalunya i Espanya. I, finalment, ens ocuparem de l'emprenedoria i de l'ocupabilitat. I per a ambdues tasques convocarem tota la societat lleidatana perquè reflexioni amb nosaltres sobre les coses que la universitat ha de fer per l'ocupabilitat i el foment de l'esperit d'empresa dels seus estudiants. És una tasca que el rector sent com una obligació moral: preocupar-se perquè els nostres graduats tinguin el millor futur laboral possible en la societat. I en aquests importants assumptes sol·licitaré molt especialment la col·laboració dels representants estudiantils i de l'Associació Alumni-UdL, dirigida per Josep Maria Moragues. I, per descomptat, seguirem potenciant que una part de les nostres recerques dialoguin amb els principals problemes de la nostra societat, que les nostres línies de recerca trobin el seu encaix en les institucions i en les empreses i que els nostres instituts de recerca col·laborin en la solució d'assumptes que moltes vegades són transversals.

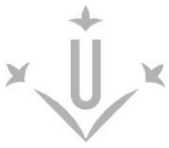
Al voltant del fonamental món de la recerca, desitgem seguir promocionant un programa d'intensificació de la investigació, tot donant continuïtat a programes propis de predoctors i de postdoctors, potenciant els doctorats industrials amb les empreses del territori i fent que els instituts de recerca estiguin entre els principals del nostre país. La

Universitat de Lleida ha d'aspirar sempre a tenir entre els seus professionals els de màxim talent. En alguns casos és bo i convenient que vinguin de fora i demanem, per això, que les polítiques de la Generalitat considerin que universitats com la nostra han de tenir un tracte particular. No dic *privilegiat*, dic *particular*. Però nosaltres també tenim força i personalitat suficients per crear i cuidar la nostra pròpia pedrera de professors i investigadors. Deixin-me que ho digui amb claredat: la UdL serà investigadora o no serà. Tenim amplis i prestigiosos grups de recerca; tenim investigadors i investigadores que són referència en els seus camps; tenim instituts que estan arribant a la seva maduresa i uns altres que tenen encara molt potencial demostrat individualment pels seus components. És un capital investigador que ens ha costat quaranta anys d'elaborar i que no malgastarem. En el futur hi haurà una classificació d'universitats, i la primera d'aquestes classificacions passarà per una clara línia de separació: universitats que duen a terme tasques únicament docents i universitats docents i investigadores. Les primeres seran de segona i les segones seran de primera. És impensable que no estiguem en el segon grup. Seria un fracàs de tots. La recerca a la UdL és la “sal de la terra” de la nostra identitat universitària i és imprescindible per al desenvolupament de tota la societat lleidatana.

Però que ningú pensi que per a aquesta tasca no és fonamental tenir una gestió universitària de qualitat. Hem confeccionat un pla de millora de la gestió universitària. I ho hem fet consensuant-ne amb la Casa els objectius i les estratègies. Anem pel bon camí. Però no el caminarem plenament si no som capaços d'estar convençuts que només entre tots, detectant les insuficiències i potenciant els punts forts, farem que la gestió de la UdL sigui modèlica. Si fem reformes docents i investigadores i no som capaços d'acompanyar-les amb una millora de la gestió, es produirà finalment un desacord que perjudicarà greument els interessos de la nostra Casa. Tenim excel·lents professionals de la gestió universitària, i necessitem que ens ofereixin el millor d'ells en els propers temps. Aquí no hi ha alternativa: amb una gestió adequada tot és possible; sense ella tot es fa una tasca titànica. Per això, volem seguir impulsant el Pla de Millora de la Gestió en diàleg amb tot el PAS, fomentar la formació integral dels nostres gestors, revisar la relació de llocs de treball, articular un pla de promoció de la UdL per “vendre'ns” molt millor i crear una Oficina d'Estudis i Planificació per estar al dia de les realitats de la nostra universitat i conèixer el que passa en la resta del món. Sense anàlisis rigoroses i

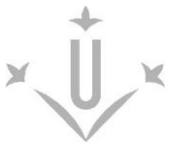

sense planificació, una entitat com la nostra caminarà a cegues pel turbulent oceà de la trepidant vida universitària.

Universitaris, societat i institucions locals i, per descomptat, les autoritats. I molt en primer lloc, el Govern de la Generalitat de Catalunya a través de la Secretaria General d'Universitats. Ho dic amb claredat perquè no hi hagi cap equívoc. Excepte algun sobresalt innecessari, fins al dia que el rector els parla, les relacions han estat magnífiques. Crec que la Secretaria General entén la universitat lleidatana. Crec que entén perfectament que som un bé estratègic per a la nostra societat i per al reequilibri català. I crec que comparteix amb nosaltres el Pla Estratègic que la setmana passada vam tenir ocasió de discutir conjuntament els dos equips a la seu d'aquest rectorat, en una deferència especial que és la primera vegada que es fa, segons les nostres notícies. Tenim sens dubte molts temes pendents per poder col·laborar, entre els quals cal que recordi que en les properes setmanes haurem d'anar acabant de solucionar el tema de la titulació conjunta de Veterinària amb la Universitat Autònoma de Barcelona. Sé que el secretari sempre ha estat de la nostra part i sé que així ho ha comunicat a aquesta universitat, seguint la recomanació que el mateix Parlament de Catalunya va aprovar. Esperem que l'assumpte es resolgui favorablement per als interessos de la Universitat de Lleida i del nostre territori. Va també en això el benefici del sistema universitari català, que ha d'apostar per aquest tipus de col·laboracions entre universitats.

En qualsevol cas, m'agradaria dir-li a la Secretaria que nosaltres compartim amb ella la necessitat de reformar el nostre sistema universitari per aconseguir una universitat pública més ben adaptada a les necessitats canviants de la societat catalana. Ara bé, per a nosaltres el que importa és que el conjunt del sistema compleixi les seves funcions i no que es doni preferència al fet que una determinada universitat estigui entre les cent primeres segons Xangai. No menyspreem aquest objectiu, però des de la Universitat de Lleida creiem que el que ha d'estar entre les cent primeres és el conjunt de les universitats catalanes. Ens preocuparia que, per tenir una universitat molt ben situada, les altres quedéssim en un pla subordinat. L'objectiu polític del sistema és que el sistema funcioni bé per al benefici del país. La Universitat de Lleida no demana al Govern de la Generalitat que practiqui cap prohibicionisme universitari. Sí que demanem, en canvi, bona protecció i ajuda per a aquells estudis i recerques que hem demostrat ser capaços de fer bé o que siguin necessaris en benefici de la nostra societat.

I algunes coses, la veritat, és que sembla que som qui millor les fa, i unes altres és impossible no tenir-les en la nostra carta de graus o màsters. Això vol dir que desitgem que existeixi igualtat d'oportunitats financeres i polítiques per poder participar en la modernització universitària catalana i en la imparabile competència entre universitats espanyoles. Estem convençuts que en el treball sobre el nou model de finançament de les universitats públiques catalanes així serà. Lleida anirà amb el major ànim constructiu per aconseguir aquesta fita. Mirarem pels nostres interessos però no ho farem a costa dels interessos del sistema universitari català. I també mirarem pels interessos d'un estudiantat que veu reduïda la igualtat d'oportunitats per la considerable pèrdua de beques i ajudes a l'estudi i pels interessos d'uns investigadors que estan patint unes fortes retallades que posen en perill tants anys d'esforços.

Senyores i senyors, ja acabo. Avui hem tingut la sort de tenir un conferenciant d'excepció, un conferenciant que és molt volgut en aquesta casa perquè –recordem-ho– pertany al seu claustre de professors com a doctor *honoris causa* des de l'any 2004 i, molt abans, com a professor d'Història de la Literatura entre 1971 i 1988. Ell ens ha vist néixer i nosaltres hem vist com sempre ens ha ajudat a créixer. En aquesta casa ja van ser el rector Joan Viñas i el doctor Miquel Pueyo els qui van glossar l'altura humana, moral, intel·lectual i patriòtica de Josep Vallverdú. La ciutat li recorda cada any quant el vol i l'admira. Tots el tenim per un dels nostres referents culturals tant a les Terres de Lleida com als països de parla catalana. Una admiració que s'ha guanyat al llarg de moltes dècades defensant, en les circumstàncies més adverses de la repressió franquista, la llengua catalana com un dels elements més fonamentals per aconseguir que Catalunya continuï en el mapa de les nacions del món, i que ho faci amb dignitat i amb les mires sempre posades en el progrés dels seus ciutadans. El nostre país s'ha aixecat sempre amb la col·laboració cívica dels seus homes de lletres. I entre ells, la història hi inclourà Josep Vallverdú, el qual, mitjançant una intensa i reeixida vida intel·lectual, ens ha salvat les paraules i amb elles la nostra dignitat com a ciutadans i com a país. Benvolgut col·lega, està vostè a casa seva per seguir oferint-nos aquesta festa del saber que sempre representa el logos Vallverdú. Moltes gràcies.

Declaro inaugurat el curs acadèmic 2013-2014.